

Allò cert és que el que vosté estava descrivint és una realitat, necessitem més estudiants de Formació Professional i necessitem no només ampliar l'oferta sinó adaptar l'oferta a la realitat dels centres productius, i per tant que tingam una oferta adaptada a allò que necessita el canvi de model productiu per a generar després major ocupabilitat, que els nostres estudiants tinguen una major inserció laboral i, al mateix temps, ajudem a canviar el model productiu.

Precisament per això estem treballant en tota una sèrie de vectors de treball que estan donant molt bons resultats i que van en la línia del que vosté estava diguent; de fet, estem multiplicant les ofertes, estem ampliant les ofertes, i les estem millorant adaptant-les a la realitat i a les necessitats també territorials i no només a la demanda que es fa en un determinat sector quan es moda o no és moda.

És efectiu, és veritat –vosté ho deia–, n'hi ha determinats sectors que no troben treballadors qualificats en el seu sector en Formació Professional. I precisament ahí hem incidit, i hem actuat, i hem generat noves ofertes, a la carta algunes d'elles, per a estos sectors productius, i que no existien, i això ha sigut gràcies a l'actualització dels títols i els currículums pels quals vosté m'estava preguntant.

És el ministeri el que fa el currículum base per a una formació de Formació Professionals, són les comunitats les que adaptem a l'entorn, clar que sí, però també actualitzem aquells currículums que són més antic, els actualitzem a l'actualitat, al dia a dia, i a les necessitats actuals, i en eixe sentit hem estat treballant sense descans. De fet, hem actualitzat ja 27 títols dels que n'hi havia al currículum, hem actualitzat 27, estem treballant en 28 més, i a més a més estem ampliant l'oferta cada dia més.

Per tant, estem fent actualització dels títols, ampliació de l'oferta, i millorar l'oferta perquè siga una major incidència en eixe canvi de model productiu i millorar l'ocupabilitat.

En eixe sentit, sí que m'agradaria traslladar-li algunes de les dades. Per exemple, quan vam arribar al govern l'oferta estava en 2.827 unitats; ara, tenim 3.600 unitats, és a dir, hem augmentat en més de 800 unitats l'oferta que s'està fent. Per tant, més oferta per a garantir eixa necessitat de formació, millor oferta.

¿Com hem fet la millor oferta? Com els deia, per exemple, en els sectors de la química industrial, que feia anys i anys que estaven buscant treballadors, que no en tenien, que no els trobaven, i que ara ja tenen un cicle, una formació professional que els hi garantix professionals formats en química industrial per a tot el sector de la química, tant al polígon de l'extraradi de Castelló com ací mateix, també, a València. I, per tant, un grandíssim resultat amb molta col·laboració, una col·laboració amb les empreses que és especialment rellevant.

I n'hi ha qui ens posa –i ho sap vosté– certes etiquetes, com si anàrem en contra de qualsevol economia productiva (*rient*), tot el contrari. Miren, les dades són les que són, n'hi ha qui s'omplia la boca de parlar de Formació Professional Dual però no treballava, o treballava molt poquet, i n'hi ha qui el que fa és treballar perquè els nostres alumnes tinguen major ocupabilitat. I així, les dades demostren que amb el govern de la dreta n'hi havia 1.600 convenis signats, i amb el govern del botànic n'hi ha 3.200 convenis signats per a la formació

en el centre de treball, per a la formació específica també en empresa, per a una millor adaptabilitat a la formació necessària per als perfils professionals dels nostres treballadors i treballadores.

Hem fet –com deia vosté– diferents congressos; hem fet també diferents jornades per a posar en valor la Formació Professional, perquè estiga al centre de la formació i de les oportunitats del conjunt de la ciutadania, de la gent més jove però de la gent més major; hem estat reconeixent també les qualificacions professionals i, per tant, que n'hi haja gent que ha estat treballant però que no tenia un títol, que es puga reconèixer eixe treball, eixa experiència, per a tindre un títol.

I, mire, no només hem fet això i ens hem reunit amb molta gent i hem estat avançant sinó que, a més a més, des del ministeri se'ns ha reconegut eixe treball i en el mateix mes de març se celebrarà ací, per primera vegada, un congrés internacional de Formació Professional en el que participaran precisament les cambres de comerç a nivell internacional, també experts del ministeri, i experts a nivell internacional, per a fer del centre de la Formació Professional el País Valencià, perquè el canvi del model productiu passa per la Formació Professional.

I, precisament per això, perquè estem treballant en una direcció més que correcta i estem canviant eixe model, vindran i es realitzarà ací eixe congrés internacional de Formació Professional.

Per tant, actualitzant títols, millorant l'oferta, ampliant-la, i sobretot treballar perquè la nostra gent tinga una ocupació.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Passarem a la següent pregunta, ara la que formula la il·lustre diputada Fabiola Meco a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

La senyora Meco Tébar:

Bona vesprada, senyora consellera.

En septiembre registraba una pregunta para saber cómo evaluaba la gestión del centro de menores de Buñol. Buñol fue el primer centro de menores que yo visité, estaba preocupada, como creo que lo estábamos todos por cuál era la situación que se estaba produciendo, hablé con profesionales, hablé también con representantes del municipio, y yo lamento decir que lo sucedido se veía venir.

Buñol era un centro de acogida para veinticuatro menores que funcionaba con muchas limitaciones, como todos los centros de menores por lo que (*inintel·ligible*)... De la noche a la mañana se convierte, por todo lo que pasa en Monteolivete, en centro de recepción, y empieza ciertamente un desconcierto para muchos profesionales que se han visto desbordados; desbordados

porque hemos tenido también la acogida a muchos MENA que han determinado que el centro en algunos momentos haya tenido hasta ochenta personas que atenderse desde estos profesionales; profesionales que han tenido que atender también menores, las gestiones que derivaban de los menores de otras poblaciones como Serra, Torrente, Virtudes, y de cuantos han ido a campamentos en Alicante; profesionales que conscientes de su labor, bueno, pues han llegado a gestionar expedientes por volumen de doscientos, sin contar con los desplazamientos que se tienen que realizar para poder estar atendiendo las necesidades de los menores; profesionales presionados también por un pueblo donde se estaban produciendo problemas de convivencia, que han tenido bajas, bajas y vacaciones que no siempre han sido cubiertas como las de otros espacios públicos, y no de ahora, desde hace mucho tiempo también; profesionales que han estado contra viento y marea.

Y yo siempre creo que hemos de ser rigurosos, y creo que la autocomplacencia jamás puede ser bandera botánica. Creo que hemos de mirarnos una y otra vez en el espejo de la exigencia, esa es nuestra diferencia con ellos. Creo que eso no es debilidad, creo que es sinceramente toda una fortaleza.

Muchos de quienes están hoy sentados aquí, y salen fuera a decir todo lo que dicen, han tenido 20 años para construir un futuro mejor para esas niñas, niños y adolescentes, y no lo han hecho. 20 años para construir centros, para mejorarlos, para dignificarlos, 20 años para hacer todo y no hicieron nada, nada por proteger a los vulnerables con los que hoy se llenan la boca. Y esto es un hecho absolutamente incontable: usted se lo encontró cuando llegó a la gestión; yo lo he pisado, yo lo he visto con mis ojos.

Su gobierno fue un gobierno indecente para con los menores, su gobierno fue en su propio interés y exclusivo beneficio. Y eso lo estamos sabiendo hoy y de qué manera, lo están sabiendo también ellos y de qué manera, pero nosotros no somos ellos.

Hemos hecho cosas extraordinarias, esta misma mañana aprobar la ley de servicios sociales, hemos aprobado una ley de infancia, se han aprobado numerosos decretos que reconocen derechos significativos para los menores que tienen que ser puestos en práctica.

Buñol volverá a ser centro de acogida, lo que no estaba en las quinielas, lo que no estaba en nuestras manos es que fuera a pasar a lo privado. Aunque sean entidades sin ánimo de lucro, aunque se gestione públicamente, serán manos privadas. Los centros de emergencia y de primera atención han de ser públicos, es su primer lugar de llegada.

Y yo le oigo hablar de impotencia, de austericidio, de interés del menor, de la situaciones de los MENA, y estoy totalmente de acuerdo con usted en todo eso. Y no es un reto suyo, este es un reto de toda la sociedad que hemos de afrontar.

Y por eso le digo que esos retos hemos de asumirlos siempre que seamos capaces y con toda la contundencia. Hemos de ser implacables frente a Sánchez, frente a Montero, frente a Soler, frente a Europa, y frente a quien toque porque ellos no tienen momento que esperar.

Yo le he oído decir que las posibilidades de revertir lo ya privatizado a lo público son limitadas, pero si incrementamos lo privado aún serán mucho más.

Yo, desde el máximo respeto que le tengo a usted, desde el sentido de responsabilidad de este escaño, desde la no complacencia, desde la rebeldía que supone avanzar y mejorar, le pregunto en relación a esa infancia, le pregunto si ha puesto fecha a esa privatización; si no, le pido que se la ponga, díganles a ellos, dígame a la señora Bonig que no tiene razón, que lo público es público y que lo público no se toca.

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies.

La senyora Meco Tébar:

Dígame, por favor, si va a...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Meco...

La senyora Meco Tébar:

...-termino-, si va a culminar las obras en Monteolivete, dígame si encontraremos emplazamientos públicos con todos los servicios garantizados,...

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias.

La senyora Meco Tébar:

...le apunto Godella, y dialogue hasta la extenuación porque...

La senyora vicepresidenta primera:

Señora Meco, por favor...

La senyora Meco Tébar:

...en el camino de la empatía está el camino de la fortaleza y de la diferencia con ellos, señorita, con ellos. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Meco.

Muchas gracias.

Senyora vicepresidenta, per favor.

Quan vullga, quan vullga (*veus*), quan la deixen, sí, per favor.

Quan vullga la senyora vicepresidenta.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies per la pregunta, senyora Meco, sempre preocupada per estos temes que crec que és un del temes més importants al que ens enfrontem, encara que siguen moltes voltes temes invisibles, llevat d'aquella part en la que es fa electoralisme barat a costa dels xiquets.

En tot cas, jo li dic la valoració, veig que vosté coneix molt bé tot l'interim que ens ha dut fins ací. N'hi havia una ordre de tancament de Monteolivete des del 2008, que aquells senyors ignoraren; Monteolivete s'havia de tancar no només per les condicions de l'edifici també per altres condicions, que vosté molt bé sap perquè jo vaig donar compte ací, en Les Corts. No tenim previst que eixa infraestructura torne a ser per a infància, tenim previst altres usos per a eixa infraestructura precisament perquè ve molt marcada per tota la xarxa que es va muntar al voltant d'eixa zona.

En tot cas, el centre de recepció de València en este moment està en una ubicació que vosté ha esmentat, i passarà a ser centre d'acollida novament. ¿Per què? Perquè eixa era el compromís que teníem quan presentàrem el pla, i és que el centre de recepció de València anava a estar en eixa ubicació última durant 18 mesos. I anem a complir-ho, els 18 mesos es compliran ara a febrer i el centre de recepció de València passarà a una altra localitat també de manera provisional.

També li he de dir que no és un contracte de gestió integral, la infraestructura és pública, la direcció serà pública, i és cert que n'hi haurà una gestió d'una entitat sense ànim de lucre però no serà una gestió integral, entre altres coses perquè és una instal·lació provisional.

El nou centre de recepció de València on està previst, que no s'ha pogut traslladar ara perquè no han acabat les obres, serà una instal·lació pública de gestió pública, amb la qual cosa guanyarem un centre públic quan acabe este cicle perquè Bunyol continuarà sent públic, que era privat, Bunyol estava gestionat per una empresa privada, continuarà sent públic (*veus*), seguirà sent públic, i el nou centre de recepció a València serà públic, i la instal·lació provisional que anem a mantindre ara tornarà a ser una instal·lació de l'Institut Valencià de la Joventut. Amb la qual cosa, al final d'este cicle haurem guanyat un centre públic. És cert que és poc, és cert.

Vosté sap, i jo ho he dit ací en diverses ocasions, que jo crec que tot el sistema de protecció i de mesures de la infància

hauria de ser íntegrament públic. Eixa és la meua idea. Però també sap vosté que açò en este moment, en la situació que té esta comunitat i en les impossibilitats que tenim d'ampliar capítol I, capítol de personal d'empleats públics, és quasi una quimera.

Vosté sap perfectament que l'1 de juliol del 2018 havia d'haver hagut 500 places noves per a reforçar serveis socials, en residències i en altres destinacions, que a hores d'ara encara no estan cobertes, i estan cobertes a dures penes la mitat.

Per tant, n'hi ha moments en què la peremptorietat de la necessitat social fa que hages de tirar mà en este cas d'entitats sense ànim de lucre, ¿eh?, no estem parlant en infància mai d'empreses mercantils, estem parlant sempre d'entitats sense ànim de lucre que jo també crec que contribueixen a un benestar col·lectiu, precisament perquè el seu *leitmotiv* no és mai el benefici industrial, no és el benefici econòmic, és el benefici social.

Que hem de tindre més centres públics en la infància, completament d'acord; però que també hem de modular en quina realitat vivim, també li ho dic.

Ja li dic, al juliol havíem d'haver tingut 500 places de reforç, empleades públiques, i en tenim la mitat. ¿Per què? Perquè n'hi ha una sèrie de condicionants en una comunitat infrafinançada, en una comunitat pseudointervenguda, en una comunitat depenent del FLA, on el capítol I es molt difícil fer-lo créixer.

I el govern del botànic, ja li dic jo, i no només en la meua conselleria, ací n'hi ha dos persones que ho poden testificar, en sanitat, en educació, estem fent un esforç per damunt de les nostres possibilitats.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

I, per tant, eixe esforç l'anem a mantindre, tenim clar l'horitzó, que és públic, de gestió pública, i anem a continuar treballant en eixe sentit, però primer hem d'atendre les persones i, després, complir els horitzons. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta.

Anem a passar a la pregunta número 1.683, que formula el diputat David de Miguel, corresponent la contestació al conseller d'educació.

Senyor De Miguel, quan vullga.